

Vrijdag 22 juli

Bij de gedachte aan Ekudden voelde ze een kriebel in haar buik. Het was een plek die voor haar en de anderen van de commune ooit zo legendarisch was geweest.

Nu ze van de grote weg waren afgeslagen, werd de weg hobbeliger. Door de voorruit zag ze het smalle weggetje van stevig aangestampt grind tussen de hoge dennen voortkronkelen. Door de sprietige takken van de bomen heen waren glimpen zichtbaar van de blauwe lucht. Tussen de bomen door blonk een oranjegeel koolzaadveld dat bijna uitgebloeid was. Een overrijpe zomerdag.

Gloria had een droge mond. Ze vertrok haar gezicht en slikte een paar keer. Ze was stijf van een paar uur in de auto zitten, maar ook van spanning. Ze rekte zich uit en voelde hoe haar jurk over haar dijen opkroop. Hij was veel te kort. Ze vervloekte zichzelf: waar had ze met haar hoofd gezeten toen ze hem aantrok?

Maar ze wist heel goed waarom ze voor deze jurk gekozen had. Ze hield van de manier waarop Adam haar met zijn ogen opvat.

Die grijnsde naar haar van achter het stuur. Zijn linkerarm leunde tegen het zijraampje en hij hield slechts twee vingers op het stuur. Zijn rechterhand zat aan de versnellingspook vastgeplakt, alsof hij een raceauto bestuurde.

‘Waar lach je om?’

Ze deed net of ze op haar teentjes getrapt was.

‘Je ziet er een beetje verformfaaid uit.’

Ze klapte het zonnenscherm naar beneden, schoof het klepje opzij en bekeek zichzelf in het spiegeltje. Ze had meteen spijt.

Haar ogen waren opgezwollen en haar haren zaten in de war. Ze graaide een borstel uit haar handtas en ging er een paar keer snel mee door haar haren. Met haar andere hand streek ze over haar gekreukelde jurk, waar ze nu niet meer naar kon kijken zonder te denken dat hij te kort was. Ze bestudeerde zichzelf met een kritische blik in de spiegel en bevochtigde haar wijsvinger om haar wenkbrauwen in het gareel te brengen. In haar tas vond ze lipgloss, die ze vlug op haar lippen smeerde.

‘Moet je je opmaken? Je bent al zo mooi.’

Adam tilde zijn rechterhand op en streekte haar zachtjes over haar wang.

‘Ach, het is maar lipgloss,’ mompelde ze, waarna ze haar lippen over elkaar wreef om het middel netjes te verdelen. Ze maakte van de gelegenheid gebruik om ook haar donkere pony te verschikken. Bij de wortels was het haar blonder. Ze had het eigenlijk moeten verven voordat ze weggingen.

Onwillekeurig gingen haar gedachten naar het begin van hun relatie, toen hij haar haren had aangeraakt en had gevraagd of dit haar echte kleur was. Ze wist nog wat ze had geantwoord.

‘Ja, natuurlijk. Mijn moeder is Zwarte Magica.’

Dat was voordat hij begreep wie ze was.

Ze had op dat moment het gevoel gehad dat ze exotisch op hem overkwam. Had zichzelf van buitenaf bekeken, door zijn ogen. De spannende emo met zwart haar en een wijnrode vintagejurk, iemand die nooit zou passen bij zijn zakenkantoor. Ze had gezien hoe zijn blik bewonderend naar haar pols met de kleine tattoo ging. Zijn vingertoppen hadden voorzichtig over het zwarte ankerkje gestreken.

‘Het is geen plakplaatje,’ had ze stoer in zijn oor gefluisterd terwijl de muziek hen bonkend omringde en hun bloed liet koken.

Het was donker geweest in de club, maar toch meende ze dat ze kon zien dat hij bloosde.

‘Waarom een anker?’ had hij gevraagd.

Omdat een anker dat basale, geaarde symboliseerde dat zij nooit had gehad of gekend. Het vaste en concrete. De stabiliteit die ze miste. Dat had ze echter nooit tegen hem gezegd.

Zij had hem meteen herkend. Anders zou het geen moment bij haar opgekomen zijn om met hem te praten. Hij was helemaal haar type niet en normaal gesproken zou ze hem hebben afgewimpeld als een saai en standaard rijkeluistype. Maar zodra ze in hem een van de broers van Ekudden had herkend, keek ze door zijn conventionele stijl heen.

Hij was niets veranderd. Ondanks het donkergrijze haar, in een nieuw kapsel, en de iets scherpere trekken zag ze nog steeds de zeventienjarige Adam Ekberg voor zich. Nog net zo knap, nog net zo spannend. Nog net zo onbereikbaar, had ze aanvankelijk gedacht, maar ze was al gauw tot de ontdekking gekomen dat de machtsverhoudingen tussen hen sinds haar tijd op het eiland verschoven waren. Ook al wilde ze dat niet, onwillekeurig had ze toch genoten van de zoete smaak van revanche.

Destijds had geen van de gebroeders Ekberg haar een blik waardig gekeurd. Soms had ze gedacht dat Adam niet eens wist dat ze bestond. Maar er waren 's zomers nou ook weer niet zo veel jongelui op het eiland dat hij haar helemaal over het hoofd had kunnen zien. Het had er waarschijnlijk meer mee te maken dat ze die laatste zomer veertien was geweest en een van die zonderlinge kinderen van de zomercommune. Hij en zijn oudere broer Kalle beperkten zich tot de andere, wat oudere, wat stoerdere tieners. Johanna. En hoe heette dat andere meisje ook weer? Nathalie?

Ze had geprobeerd met Adam over die laatste zomer te praten, had hem gevraagd of hij zich haar nog kon herinneren van toen, maar hij had niet veel gezegd en liever haar verhalen willen horen over haar jeugd met haar radicale moeder en de commune. Ze had erop gewezen dat de commune alleen 's zomers bestond, maar hij had het toch exotisch gevonden.

Haar gemijmer werd onderbroken doordat Adam zijn hand op haar dijbeen legde.

'Je hoeft je niet in bochten te wringen,' zei hij. 'Alleen mijn moeder en mijn broer zijn er. En ja, zijn vrouw Maria en hun kinderen ook natuurlijk.'

'Dat is niet bepaald "alleen maar".'

Haar stem klonk rauw, ze had een droge keel.

'Het zal best goed gaan. Ze zullen je vast wel aardig vinden.'

Vast wel.

Vast wel? Ze wierp hem een steelse blik toe. Adam hield zijn ogen op de weg maar ze zag dat hij op zijn onderlip beet. Alsof hij zijn woorden wilde terugnemen.

Waar waren ze eigenlijk mee bezig? Meenden ze dat hun passie hen zou kunnen behoeden voor normale relatieproblemen? Het leven van alledag, een schoonmoeder, een broer met vrouw en kinderen. Daar waren ze nog helemaal niet klaar voor.

Ze kon zich zijn moeder nog vaag herinneren van de zomers op het eiland. Geraldine. De vrouwen uit de commune waren geen fan van haar. Een conservatieve snob die hun vrije levensstijl en meningen nooit had geaccepteerd. Volgens Gloria's moeder dan. Zelf kon ze zich niet herinneren dat ze ooit een woord met Geraldine had gewisseld. Toen Adam had begrepen wie zij was, was zijn opmerking veelzeggend geweest.

'Het wil er bij mij niet in dat jij de dochter bent van een van die gekke feministes!'

Zo hadden hij en zijn familie dus tegen haar moeder en de zomercommune aangekeken. Ze vermoedde dat er in die zomers heel veel over hen geroddeld was op Ekudden. In elk geval zo veel dat Adam het zich tot op de dag van vandaag wist te herinneren.

'Je moet er weer eens naartoe gaan om te zien hoe het er nu is,' had hij wat later gezegd en zo was het idee ontstaan.

Ergens had ze toen al begrepen dat ze het lot tartten, maar dat was nu juist zo aantrekkelijk. Adam en zij waren samen in een ge-

vaarlijk avontuur gerold. Het voelde allemaal sexy en verboden. Het alto-meisje en een van de rijke broers van Ekudden.

Een onwaarschijnlijk koppel. In haar kleine tweekamerappartementje in Aspudden, in haar bed. Ja, de eerste avond al. Ze had moeten lachen toen hij vertelde dat hij bijna nooit in deze zuidelijke wijken van Stockholm kwam.

‘Jij bent anders dan andere vrouwen die ik heb gehad. Jij bent spannend, anders,’ had hij in haar oor gefluisterd en op dat moment had ze op geen andere plek willen zijn.

Misschien durfde ze zich over te geven doordat ze ervan overtuigd was geweest dat het toch geen stand zou houden. Ze had zich meer opengesteld dan ze ooit eerder had gedaan en hem tot zich toegelaten. Ze had er nooit rekening mee gehouden dat het zo ver zou gaan.

Ze wist nog op welk moment ze de grens waren gepasseerd, de stap samen hadden gezet. Dat was op een nacht toen ze naakt naast elkaar hadden gelegen. Warm, verfomfaaid, bevredigd. Zij had over haar vader verteld. Over de man die ze nooit had leren kennen, maar naar wie ze altijd had verlangd. Adam had geluisterd, met een serieus gezicht. Na een poosje had ze ontdekt dat er tranen in zijn ogen stonden en had ze gezwegen.

‘Ik begrijp hoe je je voelt. Ik ben mijn vader ook kwijtgeraakt,’ zei hij met een brok in zijn keel. ‘Bij de ramp met de Estonia. Hij reisde voor zijn werk met de veerboot en is nooit teruggekomen.’

‘Sorry. Dat wist ik niet.’

‘Nee, hoe zou je dat kunnen weten?’

Ze had zijn pijn gevoeld. Haar hart liep over en ze had zijn wang gestreeld. Hij had haar ook gestreeld en ze hadden opnieuw de liefde bedreven. Deze keer met een heel nieuwe ernst.

Dat had ze als een teken gezien. Als een signaal dat ze bij elkaar hoorden. Hij zei nooit dat hij daar ook zo over dacht, maar hun relatie verdiepte zich. Drie maanden en ze hadden zich onoverwinnelijk gevoeld.

Tot nu.

Ze had een beetje buikpijn. Hoe moest ze twee weken op het platteland met hem overleven? Al haar fouten en gebreken zouden ontdekt worden. Haar angst zou als lucht uit een ventiel ontsnappen en haar waanideeën zouden aan het licht komen. Zodom! Waarom niet op de ingeslagen weg doorgaan? Gewoon met z'n tweeën.

Vast wel.

Ze had de onzekerheid in zijn stem gehoord. Hij aarzelde vast ook. Misschien zat hij op hetzelfde moment wel net als zij te overpeinzen waar ze eigenlijk aan begonnen waren.

Stiekem keek ze naar zijn profiel. Hij leek volledig geconcentreerd op de weg voor zich.

Het was net of ze enkele maanden in een roes hadden verkeerd en de alcohol nu snel uit het lichaam verdween. De kater sloeg toe. En daarmee kwam de angst.

Ze werd misselijk bij de gedachte dat ze zo dadelijk oog in oog met zijn moeder zou staan. Wat zou Geraldine Ekberg van haar vinden? En van het feit dat Adam een nieuwe vrouw meebracht? En dan nog wel iemand uit de commune?

Vorig jaar was Adam in de zomer vast nog met zijn ex op Ekudden geweest. Die heette Sanna, dat had Gloria uitgezocht. Maar over haar hadden ze het niet gehad. Eigenlijk hadden ze helemaal niet zo veel over Adams vroegere leven gepraat. Ze wist dat hij één kind had, Malcolm, van dertien. Ze wist dat Sanna niet de moeder van Malcolm was, maar dat Sanna's drie kinderen als broer en zussen met Malcolm waren opgegroeid. Dat kon je op Facebook vinden. En als journalist had zij dat natuurlijk uitgezocht.

Hij had al een lang, volwassen gezinsleven achter de rug. Waarom zou hij haar serieus nemen? Hij was een man die net bij zijn vriendin weg was en met wie zij nu drie maanden omging. Ze vormde een overgangsobject. Een flirt die niet veel om het lijf had. Zonder kinderen. Heel praktisch!

Slim, Gloria, slim. Ongemerkt schudde ze haar hoofd. Ze sloeg haar armen over elkaar en blies haar wangen op met lucht die ze vervolgens langzaam liet ontsnappen.

Maar toch had hij ervoor gekozen haar mee te nemen naar Ekudden.

Ze had een foto van Adam naar Antonia gestuurd. Ze had een screenshot gemaakt van een van zijn zeven profielfoto's op Facebook. De mooiste. Daar had ze van Antonia meerdere likes op gekregen. Of dat kwam omdat Antonia echt vond dat hij er goed uitzag of omdat ze vond dat het tijd werd dat Gloria iemand tegenkwam, wist ze niet. Misschien een combinatie. Ze had het in haar volgende berichtje gevraagd, maar Antonia had alleen maar een smiley teruggestuurd en gezegd dat Vidar een schone luiert nodig had.

Antonia was de laatste van haar ongebonden vrienden die voor het gezinsleven had gekozen en haar in de steek liet. Patrick en zij namen het ouderschap heel serieus en voor Gloria schoot er niet zo veel tijd meer over als vroeger. Ook al was ze gek op dat kind, onwillekeurig was ze toch af en toe jaloers. Hoeveel vroeg een klein kind nou eigenlijk van je? Antonia had nooit tijd. In elk geval niet voor hun vriendschap.

De gedachte aan Vidar schuurde. Zij wilde ook een kind. Eigenlijk. Ze was net zesendertig geworden. Als ze het serieus meende met haar wens had ze niet veel tijd meer. Opnieuw keek ze stiekem naar Adam. Dit was niet iets wat ze hadden besproken. Natuurlijk niet! Ze waren nog maar zo kort samen, en hij had al een kind.

Voor haar was dat geen bezwaar. De wens om een man zonder kinderen te leren kennen, met wie ze zelf een gezin kon stichten, had ze jaren geleden al laten vallen. Hoe ouder ze werd, hoe minder mannen zonder kinderen ze tegenkwam. Ze probeerde zijn zoon gewoon als bewijs te beschouwen dat hij een goede man was. Een andere vrouw had er in elk geval voor gekozen zijn kind ter wereld te brengen. Dat zei toch wel iets?

Ze hoefde nou ook weer niet stante pede zwanger te worden, als ze maar wist dat het zo langzamerhand ging gebeuren. Ze voelde nog geen biologische klok tikken; het was meer dat de maatschappij van haar verwachtte dat ze aan dat tikken gehoor gaf. Hoewel haar moeder én haar vriendinnen moderne vrouwen en feministen waren die graag luidruchtig de norm van het gezin als hoeksteen van de samenleving ter discussie stelden, had ze het gevoel dat ze stiekem toch medelijden met haar hadden omdat ze geen kinderen had. En ja, ze was niet zo dom dat ze niet begreep dat ook voor haar gold dat je vruchtbaarheid afnam en je eitjes achteruitgingen naarmate je ouder werd.

Antonia zou de zomer met Patrick en de kleine Vidar in Norrland doorbrengen bij Patricks ouders. Ze gingen wandelen, waarbij ze om de beurt Vidar in de draagzak hadden, en zwemmen in de bergmeren. Koken op een campingkookstelletje en slapen in een tent.

Gloria snapte niet wat daar nou aan was.

Maar ze begreep wel dat ze alleen in de stad zou zijn. En de freelancemarkt lag midden juli natuurlijk helemaal op zijn gat. Misschien was dat de reden dat ze had toegestemd toen Adam vroeg of ze meeging. Ondanks de alarmbellen die in haar achterhoofd rinkelden.

Ze besepte dat er een zekere opoffering verlangd werd, wilde dit werken. Geen politiek. Absoluut geen feminisme. Adam zou dat nooit begrijpen. Maar dat hoefde hij misschien ook niet? Je kunt niet alles krijgen in het leven, hield ze zichzelf voor. *Opposites attract*, werd er toch gezegd?

Niet bij Antonia, die erin geslaagd was Patrick te vinden. Hij was knap én geëmancipeerd. Hij noemde zich zelfs feminist. Voor Gloria was het een raadsel hoe Antonia dat voor elkaar had gekregen. En nog moeilijker te begrijpen was het dat Antonia dat heel normaal vond. Ze leek niet te zien hoe fantastisch Patrick was. Ze had eerder de instelling dat Patrick degene was die dank-

baar moest zijn. Ze meende oprecht dat zij zo'n lot uit de loterij was dat hij zich gelukkig mocht prijzen dat hij haar had gevonden.

En Patrick leek het daarmee eens te zijn.

Natuurlijk was Antonia fantastisch, maar Gloria kon toch niet begrijpen waar ze dat zelfvertrouwen vandaan haalde.

Toen ze Vidar kregen, waren ze nog meer het perfecte moderne stel geworden. Een gemeenschappelijk project. Gemeenschappelijke opvattingen. Natuurlijke producten, geen suiker, het ouderschapsverlof eerlijk verdelen. De baby bij je op de kamer laten slapen. Natuurlijk kochten ze genderneutrale kleding voor het ventje of trokken ze hem een roze T-shirtje aan om aan de gepensioneerden bij hen in de wijk Södermalm wat reacties te ontlokken.

Dat waren tegenwoordig namelijk de enigen die reageerden. Niemand anders in hun buurt trok daar zijn wenkbrauwen nog bij op. Gloria had voor de grap voorgesteld om hem juist superheldenkleding aan te trekken, hem uitsluitend in Batman- of Supermanprints te kleden, dat zou in hun hipsterkringen nog eens norm doorbrekend zijn. Maar daar waren ze niet op ingesprongen.

Gloria was lange tijd kwaad geweest dat ze geen man als Patrick kon vinden. Antonia zuchtte altijd en legde uit dat dit kwam omdat ze gewoon op de verkeerde mannen viel: bad boys.

Adam was in elk geval geen bad boy, ook al vermoedde ze dat hij er niet over peinsde het 'aap-ouderschap' met haar te delen. Ze zou zweren dat hij niet eens wist wat dat inhield. Voordat Antonia zwanger werd en helemaal opging in boeken over alternatief ouderschap had Gloria dat ook niet geweten. Het ging erom dat je de baby de hele tijd dicht bij je moest dragen, als een apenmoeder, of een kangoeroemoeder. Of -vader natuurlijk.

Geen wonder dat Antonia geen tijd voor haar had, als ze verplicht was om de hele tijd met Vidar rond te zeulen.

Adam was vast een stuk conservatiever. Net als zijn moeder. Gloria keek naar zijn sterke hand, die op het stuur rustte. Er ging een zuigend gevoel diep door haar buik.

Buiten stroomde de zomernatuur voorbij. Warme kleuren, zachte contouren. Een vriendelijk groen. Zo vanzelfsprekend en vrij van angstige gedachten. Ze verzekerde zichzelf dat ze zou proberen alleen maar 'te zijn'. Niet zo veel na te denken. Ze dacht aan het boek over geluk dat ze van Antonia had gekregen; dat ging ze grondig lezen en ze zou proberen om te leren in het nu te leven.

Misschien was Adam wel precies de man die ze nodig had. Niet ingewikkeld, mainstream. Geen onbegrepen kunstenaar die voortdurend geld van haar moest lenen om te kunnen kettinggroen. Adam had zelf geld en rookte niet.

Die woordjes 'vast wel' waren al bijna uit haar geheugen gewist toen Adam zijn hand op haar arm legde.

'Zeg. Ik bedoelde het niet zo. Ik bedoelde dat ze je natuurlijk aardig zullen vinden. Mijn moeder kan een beetje... koel zijn, maar ze heeft een goed hart.'

Ze schonk hem een snelle glimlach om te laten zien dat alles oké was. Zijn hand ging weer terug naar de versnellingspook. Om iets te doen te hebben pakte ze haar mobiel. Ze checkte Instagram. Antonia had een nieuwe foto van Vidar gepost. Met tuurende oogjes en een uitdrukkingloze blik in een draagzak bij Patrick op de rug, achter hen zag je een paar berkjes en een blauwe lucht. Gloria voelde een steek van gemis.

Ze zullen je vast wel aardig vinden.

Als het allemaal in de soep liep, kon ze altijd nog de bus naar huis pakken. Hier op het platteland zouden toch ook wel bussen rijden? Maar hoe moeilijk kon het zijn? Twee weken. Dat lukte haar wel.

Ze sloegen van de grindweg af, een nog kleiner weggetje in. Vanuit haar ooghoek zag ze iets wits, precies bij de kruising. Het

duurde even voordat tot haar brein doordrong wat haar ogen hadden opgemerkt. Witte, op elkaar gestapelde stenen, als een piramide. Het was een rare gewaarwording en ze begon over haar hele lichaam te rillen. De plek deed vreemd maar toch bekend aan. Zodra ze waren afgeslagen, verdween het gevoel. Ze wilde Adam net vragen waarom die stenen daar lagen toen hij zijn mond opende en naar voren wees.

‘Kijk, we zijn er.’

Meteen daarna zag je twee vervallen stenen pilaren, die aan weerszijden overgingen in twee verweerde muren. Hier en daar groeide groen mos op de muren. Tussen de pilaren had waarschijnlijk ooit een hek gezeten. Achter de pilaren stonden twee gigantische eiken, die eruitzagen alsof ze de afgelopen honderden jaren zo'n beetje alles wel hadden meegemaakt. Verderop ving je een glimp op van een groot wit houten huis van twee verdiepingen. Oud, maar met veel houtsnijwerk. Adam reed stapvoets over de hobbelige ondergrond. De weg was zo smal dat een paar lange takken rakelings over het dak van de auto krasten.

'Dat is de hoofdwoning, het huis van mijn moeder,' zei Adam terwijl hij door de voorruit wees.

Gloria hapte naar adem.

'Het is echt mooi.'

Na de stenen pilaren sloeg Adam voorzichtig links af. De weg hield op maar op de grond zag je duidelijke bandensporen. Hij parkeerde in de schaduw van een grote den. Voor hen stond een grote zwarte auto. Een Chrysler, zag ze, vermoedelijk met zeven stoelen, groot genoeg voor een gezin met kinderen. In vergelijking daarmee deed Adams rode sportwagen belachelijk klein aan.

Verderop lag een uitgestrekt bruingeel veld, omringd door een dicht en hoog naaldbos.

'Hier zetten we de auto's altijd neer. Daarginds staat het huis van mijn broer. Daarvoor, dichterbij het water, staat dat van mij. Je zult het wel zien,' legde Adam uit.

Ergens blafte een hond. Het geblaf kwam naderbij en maakte duidelijk dat het beest naar hen onderweg was. Gloria voelde haar hartslag versnellen en keek om zich heen. Ze was nooit dol op honden geweest. Dat kwam door haar moeder, die er altijd een heel punt van had gemaakt dat ze een kattenmens was. In haar hoofd hoorde ze haar moeders stem: 'Katten hebben integriteit. Katten verdienen je. Niet zoals honden, die alles doen als ze maar wat te eten krijgen.'

'Dat is Molly, de hond van mijn broer. Zodra ze een auto hoort, wordt ze gek.'

Adam draaide met zijn bovenlichaam omdat hij wilde zien waar de hond was. Toen Adam uit de auto stapte en Molly met een hoge stem begroette, hoorde Gloria het beest janken. Het blafte nu in elk geval niet meer, maar ook het gejangk en gehijg stelden Gloria niet op haar gemak. Adam lachte alleen maar. Zo zachtjes mogelijk stapte Gloria uit de auto. Ze wilde niet het risico lopen dat ze de aandacht van de hond trok, maar het was al te laat. Zodra ze was uitgestapt kwam de hond naar haar kant rennen. Een tel later staarde ze in een open bek. De tanden waren scherp en de rozerode tong hing naar buiten. Schokkerige bewegingen, de staart sloeg heen en weer. Dit was de ergste soort, zo'n hond die niet lijkt te snappen hoe groot hij eigenlijk is en die daarom niet goed weet heeft van zijn lichaamsdelen. Het beest zou vast per ongeluk een vinger van haar af kunnen bijten. Ze drukte zich tegen de auto en voelde hoe haar hart in haar borst tekeering. Je moet niet laten zien dat je bang bent, dat wist ze. Maar als je nou toch bang was? Wat deed je dan? De hond kwam dichterbij en besnuffelde haar opdringerig. Ze verstijfde, het dier keek haar boos aan en blafte een paar keer kort. Wat wilde het daarmee overbrengen? Teleurstelling? Verachting?

'Je bent toch niet bang, hè?'

Adam liep om de auto heen en nam haar geamuseerd op.

'Nee, maar ze probeert me te likken...'

Zijn blik kreeg iets plagerigs. Hij deed een stap naar voren en liet tegelijkertijd zijn ogen overduidelijk over haar veel te korte jurk gaan. Een deinend, gestipt geval met een strakke taille en een halternek dat ze in een vintagewinkel in Hornsgatan had gekocht. Ze trok een beetje aan de zoom, maar verloor bijna haar evenwicht toen de hond op haar afstapte en in haar kruis begon te snuffelen. Adam duwde het beest weg met zijn ene hand en legde zijn andere op haar dijbeen. Zijn hand gleed vlug onder haar jurk, naar haar broekje. Hij pakte haar bil stevig beet en trok haar tegen zich aan. De hond leek het te begrijpen en blafte een keer opgewonden.

‘Alleen ik mag jou likken,’ fluisterde Adam in haar oor. Daarna kuste hij haar met open mond.

Ze werd helemaal warm. Twee weken samen gingen ze wel red- den.

‘Welkom, welkom,’ klonk achter hen een lage en tikkeltje hese stem.

Adam liet Gloria snel los en terwijl hij zich omdraaide, duwde hij haar ongemerkt van zich af. Ze struikelde naar achteren en zag hoe hij met zijn hand door zijn haar ging en begon te blozen. Ze gluurde van achteren over zijn schouder. Voor hem stond een lange chique dame. Geraldine was niets veranderd. Ze had nog steeds donker haar, geknipt in het rechte pagekapsel dat Gloria zich nog herinnerde. De grote haviksneus was weliswaar wat langer geworden, de fijne lijntjes rond de mond wat scherper en haar ogen lagen wat dieper, maar haar blik was nog steeds door- dringend.

‘Nee maar, hallo, mama! Waar zijn de anderen?’

Adam stond van zijn ene voet op de andere te wippen terwijl de hond om hem heen cirkelde. Het beest leek niet te kunnen beslissen waar het moest gaan staan. Adam ook niet en daar werd Gloria nerveus van. Geraldine had tegen haar nog steeds niets gezegd. In plaats daarvan liep ze naar Adam om hem een lucht-

zoen te geven. Ze was gekleed in een soort kaftanachtig lila gewaad en droeg lichtbeige jezussandalen aan haar voeten.

‘Ze zijn er allemaal,’ antwoordde Geraldine. ‘De kinderen zullen wel aan het zwemmen zijn. Kalle is aan het werk, je weet hoe hij is. Moet altijd iets omhanden hebben. Heb je een goeie reis gehad?’

‘Ja hoor, prima.’

Gloria schraapte discreet haar keel en Geraldine wendde zich tot haar.

‘En jij moet Gloria zijn.’

De toon was afgemeten. Met haar ene hand trok Gloria wat aan haar jurk terwijl ze de andere uitstak. De vrouw stak haar een magere hand toe, maar net niet ver genoeg. Gloria was genoodzaakt een stapje naar voren te doen om hem te pakken. Hij was ruw en droog, en een beetje slap.

‘Dit is mijn moeder: Geraldine,’ zei Adam terwijl hij een arm om zijn moeders schouders sloeg.

‘Welkom op Ekudden.’ Geraldine trok haar hand terug en kneep haar lippen op elkaar.

‘Dank je,’ mompelde Gloria.

Ze bleven elkaar een paar seconden zwijgend staan aankijken. Na een poosje ademde Adam hoorbaar in.

‘Nou,’ zei hij terwijl hij weer uitblies. ‘Dan zullen we de tassen maar naar binnen brengen.’

Geraldine sloeg haar handen ineen en fleurde op.

‘O, ja, ik zal niet storen. Ik ga naar mijn huis om koffie te zetten. Dan kunnen we straks misschien samen koffiedrinken op de veranda van het tussenhuisje wanneer jullie geïnstalleerd zijn.’

‘Dat is prima, mama, dank je.’

Adam liep om de auto heen om de kofferbak open te maken.

Met een introvert glimlachje wierp Geraldine Gloria een blik toe. Die wist niet goed wat ze daarmee bedoelde. Daarna pakte Geraldine de uiteinden van haar kaftan beet en beende weg. Gloria keek haar na. Ze voelde zich totaal niet op haar gemak.

'Pak je tas, dan brengen we die naar onze stuga,' zei Adam zonder haar aan te kijken.

Het eerste huis waar ze kwamen, was een groot modern houten huis, in de vorm van een doos. Gloria raakte in de war. Ze herinnerde het zich als veel kleiner. Alsof Adam haar gedachten kon lezen wees hij naar het huis.

'Ja, dat zal er wel niet meer uitzien zoals toen jij voor het laatst op het eiland was. Toen was het niet veel groter dan een schuurtje. Mijn broer heeft er heel wat geld in gestoken om dat wanstaltige ding te verbouwen.'

Het huis was roodgeverfd, had grote ramen en een gigantische veranda die uitkeek op het water. Op de veranda stonden buitenmeubels. Loungebanken en een grote stevige houten tafel met zeker twaalf stoelen eromheen. Het was niet mooi maar vast comfortabel.

'Dat huis noemen we nog steeds het tussenhuisje,' Adam liet een pauze vallen, 'ook al is het geen huisje meer.'

Gloria keek achterom, over het veld. Daar moest ergens de provinciale weg liggen. Daar had ze 's zomers gelopen en van een afstand Ekudden bekeken.

Meer dan twintig jaar geleden.

Zou ze Karl nog herkennen? Het stond haar bij dat hij zo mogelijk nog aantrekkelijker was dan Adam. Destijds bijna een volwassen man. De laatste zomer dat zij hier was moest hij minstens negentien jaar zijn geweest.

Ongeveer twintig meter van het huis van zijn broer vandaan, dichter naar het water toe, stond een kleine stuga. Qua stijl paste die beter bij de hoofdwoning. Niet zo protserig. Minstens honderd jaar oud. Hij was ook rood, net als het tussenhuisje, maar had witte hoeken. De ramen met roedeverdeling waren groot. Aan de voorkant stonden aan weerskanten twee esdoorns. Aan de achterkant zag je een stukje van een grote veranda, daarachter strekte de zee zich uit. De middagzon speelde in het donker-

blauwe water. Een zwakke bries van zee deed de blaadjes van de esdoorns heel even trillen. Gloria haalde diep adem en voelde hoe haar hele lijf zich ontspande.

Misschien was het zo gek nog niet om hier te zijn.

‘Mooi, hè?’ zei Adam.

‘Het is... het is fantastisch!’

Ze meende elk woord dat ze zei. Ze vond de plek gewoon volkomen adembenemend.

‘Kom, we brengen de tassen naar binnen, dan kunnen we daarna wel even gaan voelen hoe het water is.’

Adam stapte op de stuga af, deed de deur open en ging naar binnen.

Met tegenzin zette Gloria zich in beweging. Ze voelde dat ze hier gewoon de hele dag naar de steiger, de zee en de horizon zou kunnen staan kijken en stond zichzelf toe om even te ontspannen en gewoon van het uitzicht te genieten. Haar tassen liet ze in het gras ploffen.

De zee was bijna stil en de esdoorns spiegelden zich in het water zonder zich door al te veel rimpelingen te laten verstoren. Het riet langs de oever bewoog traag. Het donkere silhouet van een vogel zeilde hoog door de lucht. Een eindje het water in dobberde een ander silhouet. Het kwam dichterbij. Een vogel? Met haar hand schermde ze haar ogen af tegen het invallende licht. Het was iets veel groters dan een vogel en het zwom naar de steiger. Toen het daar vlakbij was, realiseerde ze zich dat het een mens was. Een man. Hij was nu zo dichtbij dat hij met zijn hand bij de steiger kon. Door het tegenlicht lag zijn gezicht bijna helemaal in de schaduw. Hij pakte de steiger beet en hees zich op. Als betoverd volgde Gloria zijn bewegingen. Te laat beseftte ze dat de man naakt was. Hij was lang en goedgetraind, op een taaie en pezige manier. Zijn lichaam glinsterde in de zon. Hij leek haar nog steeds niet op te merken en zij bestudeerde hem van een afstand.

Eigenlijk moest ze weggaan. Ze begreep dat het misschien ver-

keerd kon worden uitgelegd als ze daar naar hem bleef staan staren, maar het was al te laat. Ze zag hoe hij zich uitrekte en zich daarna zonder enige schaamte vooroverboog om een handdoek, een zonnebril en een fles shampoo van de steiger op te pakken. Met de handdoek over zijn schouder en de andere spullen in zijn hand slenterde hij de steiger af. Toen hij het gras bereikte, zag hij haar. Hij schrok, maar een tel later verscheen er een brede glimlach op zijn gezicht.

Ze herkende Karl Ekberg meteen. Hij was niets veranderd, alleen wat ouder. De donkerblauwe ogen. De brede mond. Hij was nog net zo knap als ze hem zich herinnerde.

Ze had hem al vele malen eerder van een afstand bestudeerd. Hij had nooit haar kant op gekeken.

Dat gebeurde nu voor het eerst.